

ARADI KÖZLÖNY

POLITIKAI, TÁRSADALMI és KÖZGAZDASÁGI NAPILAP.

Előfizetési árak:

Table with subscription rates for different locations (Helyben, Vidéken) and durations (Égész évre, Fél évre, Negyed évre, Egy óra).

Hirdetések díja:

Table with advertising rates for different types of ads (Nyolcz hasábos, Minden kövekezőn, Bélyegdíj külön, Nyitór sor).

Szerkesztőség: Az arad-esanádi egyesült vasutak palotájában... Kiadóhivatal: Az „Aradi Nyomdátársaság”...

A delegációk után.

Budapest, június 30. A delegációkat megszokta már a magyar közvélemény amolyan tékozló fiu gyanánt tekinteni...

Ez idén azonban a delegációk jobbak voltak eléjük került hírnökl. A tárgyalások összhangban végződtek...

Tanügy.

Az „Aradvidéki Tanítóegylet” XXI. közgyűlése. (Harmadik nap.) Saját tudósítónktól. — július 1. I. Az érdeklődés ma sem hiányzott...

Különösen mi magyarok tudjuk, hogy Szapary gróf tántoríthatatlanul ragaszkodik azon elvhöz...

A három külügyminiszter. Kálmány gróf, Caprivi tábornok és Crispien külgügyminiszterek...

Az elkeresztelések ügye. A „M. Allam” hetilap számában ezt írja: „A február 26-ki rendelet ügyében...”

Megyei közügyek.

Aradmegyei júliusi közgyűlésének rendje. Aradmegyei törvényhatósági bizottságának Aradon...

Aradmegyei júliusi közgyűlésének rendje. Aradmegyei törvényhatósági bizottságának Aradon, 1889. évi július hó 14-én tartandó rendes évnegyedves közgyűlésén...

Aradmegyei júliusi közgyűlésének rendje. Aradmegyei törvényhatósági bizottságának Aradon, 1889. évi július hó 14-én tartandó rendes évnegyedves közgyűlésén...

Aradmegyei júliusi közgyűlésének rendje. Aradmegyei törvényhatósági bizottságának Aradon, 1889. évi július hó 14-én tartandó rendes évnegyedves közgyűlésén...

Városi közügyek.

Arad város közgyűlésének tárgyalásai. Arad sz. kir. város törvényhatósági bizottsága által 1890. évi július hó 9-ik napján délután 4 órakor tartandó rendes havi közgyűlésben...

Arad város közgyűlésének tárgyalásai. Arad sz. kir. város törvényhatósági bizottsága által 1890. évi július hó 9-ik napján délután 4 órakor tartandó rendes havi közgyűlésben...

AZ „ARADI KÖZLÖNY” TÁRCZÁJA.

A kirándulásokról. Hiába, már természetünkünk vált olyami után vágyódn, amit még nem bírtunk, ami az újság ingerével bír...

De hát a nagyerdőben sincsenek, mert a mi igényeink nem elégíthetők ki egykönnyen; vagyaink messzebbre és magasabbra szárnyalók...

S ha a társaság regényes hajlamu, hová menne máshová, mint a solymosi várhoz? A jelszó: fel a hegyre!

Any a és feleség. (A „Róbert hadnagy” folytatása.) Az „Aradi Közlöny” számára francziából fordította: (30. lny.) Törös Tivadarné.

ről hozzáintézett üdvözlő irat felett köszönetet nyilvánítja.

6. A vármegye főispánjának átírata, melylyel Bolyos József végzett joghallgatónak közigazgatási gyakorlónak történt kinevezését és a radnai járás főszolgabírói hivatalához való beosztását tudatja.

7. A vármegye főispánjának átírata, dr. Illés János közközházi másododvosnak állásáról való lemondása iránt.

8. Fejérvármegye közönségének átírata, melylyel a központosított árvépénztárak kölcsöneire vonatkozó beadványoknak a kir. bíróóságok által soron kívül való elintézése érdekében a m. kir. igazságügyminiszterhez tett felterjesztését hason szellemű felirattal támogatni kéri.

9. A vármegye alispánjának jelentése az Aradon építtetni tervezett lovas-laktanya tárgyában.

10. A vármegye alispánjának jelentése néh. Mihályovics Béla volt világi ügyvédnek a román-világi arvatár képviselőletében érdeme hozott perköltségeinek a tartalék-alapból való utalványozása iránt.

11. Az árvaszék jelentése Reiner Tekla soborsini lakosó behajthatlan gyámpénztári tartozásának biztosítása tárgyában.

12. Sikula község képviselőtestületének határozata az előfogatás szolgalmányának vállalkozási uton való biztosítása tárgyában.

13. Uj-Szent-Anna község képviselőtestületének határozata a községi rindör fizetésének leszállítása tárgyában.

14. Foray-nagy-iratos és Kis-Varjas község képviselőtestületének határozata a behajthatlan községi adók leírására iránt.

15. Kujed község képviselőtestületének határozata, a Sztója Ignát terhen nyilvántartott vadászati jogbér hátralék leírására tárgyában.

16. Hodos község képviselőtestületének határozata, behajthatlan közöltségi hátralékok leírására iránt.

17. Kujed község képviselőtestületének határozata behajthatlan közöltségi hátralékok leírására iránt.

18. Radna község képviselőtestületének határozata, a kataszteri részletes felmérési költségek fedezése tárgyában.

19. Kepruca község képviselőtestületének határozata, a kataszteri részletes költségek fedezése tárgyában.

20. Moorostia község képviselőtestületének határozata, a kataszteri részletes felmérési költségek fedezése tárgyában.

21. Dumbrevicza község képviselőtestületének határozata, a kataszteri részletes felmérési költségek fedezése iránt.

22. Pankota község képviselőtestületének határozata, a váárbiztos eljárása iránt.

23. Misko község képviselőtestületének határozata, a közlegelőn felállítandó kut költségeinek fedezése tárgyában.

24. Elek község képviselőtestületének határozata, a tagosítással járó költségek megállapítása tárgyában.

25. Sikló község képviselőtestületének határozata, a tagosítással járó költségek megállapítása tárgyában.

26. Szőlös község képviselőtestületének határozata, a felolós éjeli és mezői örök intézményének behozatala iránt.

27. Nagy-Kamarás község képviselőtestületének határozata, a jegyzői lak szobáinak kifestése tárgyában.

28. Vadász község képviselőtestületének határozata, behajthatlan közöltségi hátralék leírására iránt.

29. Bál-Zerind község képviselőtestületének határozata, behajthatlan közöltségi hátralék leírására tárgyában.

30. Misko község képviselőtestületének határozata behajthatlan közöltségi hátralék leírására iránt.

31. Simonyfalva község képviselőtestületének határozata, behajthatlan közöltségi hátralék leírására tárgyában.

32. Simonyfalva község képviselőtestületének határozata, behajthatlan közöltségi hátralék leírására iránt.

33. Talpau község képviselőtestületének határozata, behajthatlan közöltségi hátralék leírására tárgyában.

Aradon, 1890. évi június hó 23-án.

Kiadta: Bánhidj főjegyző.

Külföld.

Panicza agyonlövésének után. Bécsből írják igen előkelő forrásból: Azok, akik orosz szemüvegen át vizsgálják a bolgár viszonyokat, úgy fogják feltüntetni a dolgot, hogy a fejedelem a kivégzés által előidézhető mozgalmak elől tért ki, sőt tán azt is fogják mondani, hogy ezek elől — megszökött. Azok pedig, akik szinte rokonszenvenl kísérik Koburg herceghez néhez küzdelmét, melyeket a bolgár viszonyok rendezése és saját trónjának megszilárdítása érdekében kifejt, azok úgy fogják fel a helyzetet, hogy Koburg Ferdinánd teljesen bizik a bolgárok alattvalói hűségében és ragaszkodásában és elutasításával is csak azt akarta dokumentálni, hogy a Panicza példás megbüntetése sem fog oly reakciót keltetni a lakosságban, mely szükségesse tenné az ő jelenlétét. Bármelyik felfogásból kiindulva vizsgáljuk is a történeteket, azt el kell ismernünk, hogy Panicza kivégzetése s a fejedelem egyidejű elutazása nemcsak bátor, hanem vakmerő cselekedet volt. Akik csak eddig Bulgáriát trónján szerencsét próbálták, mindannyian vagy bantot játszottak; föltették a játéka vagyonukat, sőt életüket is. A va banque-ot pedig vagy merészen kell játszani, vagy sehogy. Ferdinánd fejedelem merészen játszik, tehát jól játszik. Aki csak eddig a fejére tette a bolgár fejedelmi koronát, az — Oroszország titkos és nyílt írgatásai mellett — mind a saját fejével játszott. Ferdinánd fejedelmünk is, midőn a legutóbbi összeesküvés bűnösét fölött kellett itélnie, választania kellett a saját feje és a Panicza között. Bizonyára senki se veheti tőle rossz néven, hogy — nem a magától választotta ki áldozatul. A politikai tapintat egy részről azt követelte volna, hogy Ferdinánd megkegyelmezzon Panicza életének, mert az összeesküvő Macedoniában némi népszerűséggel bírt, másrészt pedig a kivégzést Oroszországban egynesen kihívásnak is vehetik. Ugyancsak politikai érdek követelte azonban másfelől Panicza kivégzetését, mert a megkegyelmezés demoralizálhatta volna az egész bolgár hadsereg szellemét s csak bátorításul szolgálhatott volna minden kalando s vállalkozásokhoz.

Milán király legutóbbi beszéde — egy bécsi jelentés szerint — köztársalags tárgyat képezi, ami igen természetes, tekintve a lemondott király nyilatkozatainak határozott és jellemző voltát. A bolgár-szerb háboru előtt, alatt és után az osztrák és részben a magyar sajtó organumainak egy része is tetszett magának abban, hogy a szerb királytól megtagadja a katonai, polgári és férfias bátorság minden attributumát. Milán király magatartásával azóta számtalanszor megcáfolta ezt a felfogást és valódi bátorságának akárhányszor adta meglegő bizonyítványait lemondása előtt oly tényezőkkel szemben, amelyek a szerb népnél mindenkor nagy befolyással bírtak és ismeretek voltak elengedőse érzelmeikről az akkori kormányrendszer és politika iránt. E részben ellen a rendretuistásra utalunk, amelyben annak idején a szerb püspöki kar kormányellenes tagjai részesültek. Még sokkal szembeszökőbb a lemondott király bátorsága ma, midőn szembeszáll nyíltan az uralkodó áramlattal és a kormánykörök irányával, miután önkényesen kiadta volna kezéből a hatalom minden eszközét és midőn csak mint egyszerű polgár és mint a kiskorú király atyja száll szembe azokkal, akik a királyság kor-

mánya élén állván, az összes hatalmi eszközökkel rendelkeznek és a volt a király véleménye szerint Szerbiát veszélybe döntik politikájukkal. Aki ismeri Szerbia ügybirkói történetét; Milán fejedelem elűzetésének, Karagorogovics Sándor detronizálásának körülményeit és a topcsideri park tragédiáját, melyben a nemeslelkű Mihály fejedelem az orgyilkosok áldozatát esett: lehetetlen, hogy ne méltányolja Obrenovics Milán személyes bátorságát, amelyet sohasem tanusított fényesebben, mint a legutóbbi napokban. Isten a megmondhatója, mi készül és mi fog történni Szerbiában. Ausztria-Magyarország, a Balkán államok függetlenségének és szabad rendelkezési jogának feltétlen tisztelője, természetesen élénk érdeklődéssel kíséri a szerbiai események fejleményeit, a nélkül, hogy azokra bármily csekély befolyást kívánna is gyakorolni és a nélkül, hogy nagyhatalmi öntudatában a délkéleti határokon keresztül események által általános politikai irányát befolyásoltnak engedné. De lehetetlen megtagadnia elismerését attól az önfeláldozó merészségtől, amelylyel Milán király kezűt dobott és küzd az idegen befolyás sugallta törekvések ellen, amelyeket hazájára és dinasztiájára néve veszélyeseknek tart.

Miczkievics hamvainak hazaszállítása. Krakó hemzseg az idegenektől, kik a lengyelek legnagyobb költoje, Miczkievics hamvainak hazaszállítási ünnepére tóduknak. Minden kiadó lakás le van már foglalta, még pedig a legmagasabb árakon. Van akárhány szoba, melyért napjára 20 frtot fizetnek. Az ezentul érkező idegenek számára tömeges lakásokat készítenek. A kereskedelemügyi miniszter meghagyta a vasutaknak, hogy az ünnepélyre érkezőknek tetemes árkedvezményeket adjanak. Be van jelentve négyszáz magyar n a k (?) jövetele is. Csehországból és Szerbiából is nagyszámú résztvevőt várnak. Eddigélő 212 lengyel küldöttség érkezése van bejelentve, többek közt Berlinből, Bécsből, Párisból, Londonból, Bukarestből, Svájczból, Bulgáriából, Konstantinápolyból, Amerikából. A lemburgi munkások testiletleig fognak megjelenni, kik zubbonyban vörös övvel. Különösen Orosz-Lengyelországból óriási tömegben érkeznek a résztvevők. Az osztrák Sziléziából érkezőket S w i e z y birodalmi gyűlési képviselők fogja vezetni. Tömeges küldöttségek jönnek Posenből, nyugati Poroszországból és Porosz-Sziléziából.

Legujabb posta.

A magyar-szerb kereskedelmi ügy megoldásán. Bécsből távirozzak, hogy a Szerbia és Magyarország között fennforgó kereskedelmi differenciák a békés megoldás stádiumába léptek; ugyanis Thömmel b. belgrádi osztrák-magyar követ a szerb kormányt értesítette, hogy ezentul a szerb sertszállítványokat közös vegyes bizottság fogja vizsgálni, a legilletékesebb helyről vett értesítés szerint teljesen a paltalan. A szerb határszéli vizsgálatok most éppoly kifogástalanul eszközöltetnek, mint eddig. Erről tanuskodik a kiküldött szakértők jelentése és az a körülmény, hogy a teljesen gyanutlan szerb sertszállítványok eddig is bebocsájtattak Kőbányára.

A király Gastoinban.

Bad-Gastein, jul. 1. (Saj. tud. táv.) A király ő Felsege ma reggel háromnegyed 8 órakor Paar gróf első főhadsegéd kíséretében a legjobb egészségben ide érkezett. A Straubinger-téren összegyűlt közönség lelkesült „hoch“-kiáltásokkal üdvözölte ő Felseget, míg a furdő zenekara a néphimnusz tzenlittette rá. Ő Felsege a furdőkastélyba szállt. A kastély előtt kegyesen fogadta Thun gróf helytartó, a Straubinger polgármester, a papság, más méltóságok és a furdőzés végett itt időző előkelőségek hófolattaljes üdvözlöték s megszólalással tüntette ki a jelenvöltoakat. Az időjárás kedvező. Gastoin fel van lobogóva és gazdagon földiszítve.

Naptár.

Julius 2. Róm. kath. naptár: Sárk. B. A. — Protestáns naptár: Tibold. Görög-ország naptár (június 19.): Judás. — A nap két 4 óra 7 percetkor, nyugszik 8 órakor.

Időjárás.

Légnymóds: reggel 7 órakor 755.5 mm., délután 2 órakor 754.6 mm. Hőmérsék: reggel 7 órakor C° +23.7, délután 2 órakor C° +32.6. Szél irányja és ereje: reggel 7 órakor DK. 2. délután 2 órakor D. 2. Felhőzet: reggel derült, délután derült. Csapadék az utolsó 24 órában: 2 mm.

Körlevél.

Arad vármegye törvényhatósági bizottságának nyári évnegyedes közgyűlése, a szokott határnapon, folyó évi július hó 14-én délelőtt 9 órakor s folytatólag a következő köznapokon fog megtartani.

Vau szerencsém erre a törvényhatósági bizottság t. cz. tagjait azon értesítéssel meghívni, hogy a közgyűlésen tárgyalandó ügydarabok sorrendje egyidejűleg szintén közzététetik.

Aradon, 1890. évi június hó 26-án.

Fábián, s. k., főispán.

HIREK.

Darányi János emléke.

Darányi János emlékének méltó megörökítésére, mint azt már írtuk, 120 tagu bizottság alakult. Ez a bizottság tegnap ülést tartott és megállapodott az emlék előállításának mikéntjére néve.

A gyűlés a nagy meglepetés miatt a városház nagytértermében történt és — mint a polgármester megjegyezte — először történt, hogy a nagytértermében szivaroztak, gondolván, hogy a füstgomoly közt jobb gondolatok teremnek. Teremték is.

Jelen voltak az ülésen: Fáb i á n László vednök, Múlek Lajos dr. alelnök, Pozsgárdy Lajos dr. alelnök, Steinhart Mór jegyző, Varjassy József, Kugler István, Ortutay Gyula, Weisz Sándor, Pálffy József, Tisch Mór, Salacz Gyula, Urbányi Béla, Parecz István, Reicher Károly, Dálnoky Nagy Lajos, Daniel Kálmán, Szathmáry Gyula, Rozsnyay Mátyas, Schauer Ádám, Kablebó János, Venter Gerő, Tedschky Viktor, Ursits Vilmos, Zemplényi Sándor, Steiner Adolf, Lustig Adolf, Neumann Adolf, Hász Sándor, Leitner Ernő, Kadas Kálmán, Bund Henrik, Sarlot Domonkos, Péterffy Antal bizottsági tagok.

A bizottság üléseit Fáb i á n László vednök nyitotta meg. Előadta, hogy Darányi János elhunyt alkalmából a részvét szavai mellett a hála hangjai is felhangzóttak. Már akkor nyilvánult az az óhaj, hogy a kiváló emberbarát emléke megörökíttessék. Az eszme folyton érlelődött és a helyes helyre: a társadalom kezébe került. 120 tagu bizottság alakult, mely felkérte őt, hogy Darányi emlékének megörökítését támogassa. Ő ezt annál örömeztöb teszti, mert a boldogult pályáját maga is ismerte és személyesen tisztelője volt. Most ennek a bizottságnak a kezébe van letéve az ügy.

Múlek Lajos tudomásra hozza, hogy a siker érdekében a bizottság szükségesnek tartotta ez ügy élére olyan férnút állítani, mint Fáb i á n László főispán. Fölkérték őt a vednöki tiszt elfogadására s a főispán ur a vednökséget készségesen elfogadta. Indítványozza, hogy Fáb i á n László főispánnak ezért szavazzon köszönetet a nagybizottság.

Az indítványt egyhangulag elfogadták. Ugyancsak Múlek Lajos előadja, hogy az előzetes értekezlet megválasztotta a tisztikart, nevezetesen az elnököt, alelnököt, jegyzőt, azonban a nevezett állásokat most kell betölteni.

Erre az ideiglenes elnökség most már végleg megválasztatik. Ezután főispán kéri a bizottságot, mi lenne a teendő?

Múlek Lajos indítványozza, hogy első dolgának tartsa a bizottság gyűjtő-íveket bocsájtani ki, amely bizottság tenné magát érintkezésbe a közönséggel, egylettel, hogy az alakozás nagy mérvben induljon meg. Aztán ki kellene küldeni egy albizottságot, mely szakemberekkel kezdjen tárgyalást az emlékre néve.

Lusztig Adolf szerint ha valami emléket az utcára akarunk tenni, az legalább is 60 ezer frtba kerül.

Salacz Gyula nem osztja ezt a nézetet, mert olyan mellszobrot is lehet felállítani, mint pl. Budapestben a múzeumkertben vannak.

Múlek indítványozza, hogy kérjék fel Zala György szobrászt, terjeszzen háromféle propozíciót a bizottság elé.

Erre főispán összegezte a mondotakat. E szerint a bizottság kimondotta, hogy gyűjtést rendez, a gyűjtéssel a bizottságnak mind a 120 tagját megbízja. A gyűjtés októberben fejtezzék be.

Rozsnyay Mátyas azt indítványozza, hogy a gyűjtés elnökleg eszközöltessek, a szobor minőségének eldöntésére albizottságot küldjenek ki s ez a bizottság javaslatait majdan terjeszse a nagybizottság elé.

A bizottság abban állapodott meg, hogy a gyűjtést bizottság eszközölje. A bizottság elnöke Múlek Lajos, tagjai: Lusztig Adolf, Steiner Adolf, Vizer Péter, Sarlot Domokos.

A szobor milyenségének elbírálására a következő albizottságot küldték ki: Elnök Salacz Gyula polgármester, helyettes elnök Parecz István, tagok: B o r o s Béni, V á s á r h e l y i Béla, P á l f y J ó z s e f, H a l m a y A n d o r, P e k á r Károly és Z e m p l é n y i Sándor.

Ez albizottságok megalakítása után az ülés véget ért.

tott fel — hát adtam-e én önnek a legcsekélyebb okot is, hogy panaszkodjék reám?

— Még nem; de az nagyon gyorsan jöhet, jó ember, az ön hirve után.

— Az én hirveim? Souvageol ur tehát nagyon fekete színben tintetett fel engem ön előtt és családja előtt, a melyet úgy szerettek, akár a magamét? Jól láthatja, kedves Luciennetem, hogy el kell érnem azt, hogy teljesen tisztázzam magamat önök előtt.

— Nos hát, üljön le ide mellém, azonban ne nagyon közel, Róbert ur, és meg fogom mondani önnek mindazt, a mit önnek szemére vetnek.

Erre Luciennette, aki egy kissé megnyugodott, kezdte elmondani a fiatal tisztnek mindazt, ami az előző estén történt nagypapa, apja és Sauvageol hadnagy közt addig, amíg Bougnier jónak látta őt magával vinni.

— Ez az egész? — szölt Róbert — ezt én sejtettem volna, amikor itt találtam Sauvageol urat.

— Ugy tetszik nekem, uram, felelt a fiatal leány — hogy már bizony ez elég sok.

— Kedves Luciennetem, nincsen-e reám néve elég büszte dolog a mende-mondákban és rossz hírekben? Tudja, mit közölt velem Souvageol ur? Montmagny Chalandry három nap múlva veszi nőül Gastrandy Klára kisasszonyt.

— Teringettél! Róbert ur, talán a jó isten bünteti meg őnt és ő meg nagyon elnéző ön iránt, mert még megmarad a másik.

— A másik? mit akar ezzel mondani?

— A hercegnét értem, természetesen!

— Ön is, Luciennette, önnek is vannak ilyen ideái! Tudja-e, hogy ha szegény anyja, aki itt van és hall bennünket, de fájdalom, nem ért, — tudja-e, hogy

ha csak sejtethné azt, ami történik, látnók, mint emelkednék fel karszékből és hallgatást parancsolna a falgalmazóknak? Hinne-e az ő szavának, Luciennette?

— Igen, Róbert ur.

— Nos hát, higjen nekem is, ha azt mondom, hogy azok a mende-mondák, azok a gyanúsítások nagy bántalmak és sértések a legemesebb, a legerényesebb asszonyra néve; hogy a helyett, hogy de Sauves hercegnét vádolja, segíteni kellene nekem őt védeni, hogy a saját kedves anyja, Luciennette, szöltje őnt fel erre. Mert mind ebben egy titok rejlik, borzasztó titok, amelyet egyedül az édes anyja ismer, érti, Luciennette? Egy titok, amely fójtoget engem, amióta én ismerem, egy titok, amely, ha felderülne, talán nem egy személyre néve halálélelt volna.

— Ah! — kiáltott fel a fiatal leány — miért nem mondta ön ezt előbb, Róbert ur? Hiszek önnek! hiszek és vissza adom egész barátságomat; mert az is igaz, már nem éreztem barátságot ön iránt.

— Köszönöm, jó Luciennetem, köszönöm! Nos, hát most be is kell bizonyítania ezt a barátságot, magára kell vállalnia egy levelet, egy nagyon fontos levelet, hogy azt a hercegné kezébe juttassa.

Luciennette elpirult és egy pillanatig habozni látszott; de azután hirtelen elszánta magát:

— Adja ide azt a levelet, — szölt — nem valami szép, amit tenni fogok, jó ember! hanem én nem akarok öntölmegtadni semmit. Sőt jobbat teszek: ugyan megtöltötök, hogy önnek megmondjam, és meg is pirongatnának érte; hanem mindegy. Nem hallja a kürtszót az erdőben?

— Természetesen.

— Nos, hát ez nem ad önnek semmi gondolatot a fejébe, Róbert ur? Nem gondol ön Klára kisasszonyra?

— Fájdalom, nagyon is sokat gondolkodom.

— Lássuk, nézzem rám! Nem csinálna az önnek egy kis örömet, ha még egyszer láthatná Klára kisasszonyt ama nap előtt, mikor egészen csunya jövendőbelijé lesz? Mert bizonyos vagyok benne, hogy az nem olyan szép és kedves, mint ön, az a jövendőbelije. Mondja nekem gyorsan, kellemes volna önére néve, ha a dolog lehetséges lenne?

— Hát kérdezheti ezt?

— Akkor tudja meg hát, mialatt az egész társaság vadászaton van, Klára kisasszony itt a közelben tartózkodik, két vagy háromszáz lépésnyire a hercegnével együtt. Mindaketten eljöttek szegény embereket meglátogatni, akik a nyáron nagyon szerencsétlenek voltak, mert az égi tűz hullott le a csütrökre és elvette tőlük mindenüket. Klára kisasszony oly jó és irgalmas a szerencsétlenek iránt és azt mondják, hogy a hercegné nem kevésbé az. Ott lent vannak egészen a rét végén, a folyó tulsó partján, ahol gázlóval mennek át, ha alacsony a víz; hanem most, hogy a folyó nagy a sok esőzéstől, egy csónakot kell használni, ha az ember nem akar nagyot kerülni. A nők a vadászpavilonban hagyták kocsijukat, tudja, az erdő közepében, hogy ne érresszék fel senkinek a figyelmét, és mivel szép idő van, gyalog akartak oda menni. Az imént találkoztunk velük, amikor apámnak kimentem. Mindenki fölötudakozódtak, kivéve őnt, Róbert ur; hanem jól láttam, hogy sem az egyik, sem a másik nem mondott el mindent, amit gondolt, és szemök akaratunkon kívül is mindig a malom felé irányult. Apám, ugyan felszöltötte őket, hogy jöjjenek hozzánk pihenni, ha elhagyták azokat a szegény embereket; de miután egymásra néztek, a hercegné megköszönte a meghívást és hozzátette: „Jól tudja, kedves Klára, hogy ez lehetetlen.“ — „Az igaz“, felelt erre Klára kisasszony nagyot so-

hajtva. Ez az egész, a mit elmondani akartam önnek, Róbert ur.

— E szerint azt hiszi, Luciennette, hogy Klára kisasszony nem felejtett el engem?

— Talán ugy van, Róbert ur.

— De hát mernék-e valaha közeledni feléje? Oh! nem; ezt nem tudnám és nem is szabad megtennem.

— Jól van mondvá, Róbert ur, és így szeretem őnt beszélni hallani. A tiszteleendő ur sem találna benne semmi kifogásolni valót. Hanem én azt hiszem, hogy ön oda mehet legalább nézni; ez nincsen megtiltva. Az ember véletlenül találkozik és aztán... ha nekem szerelüesen volna, én azt hiszem, nagyon szeretnék vele találkozni!

— Ah! Luciennette! Luciennette! igaza van. Hogyha csak messziről láthatom, boldog leszek. Mindegy, gyermekeim, ha majd ön is fog szeretni valakit, sohase szeressen csak olyant, akirez nőül nem mehet. Es azután a levelem! Gondoljon legalább a levelemre.

— Igért dolog kötelesség! — felelt a fiatal leány mosolyogva — holnap még elég korán lesz?

— Ah! Luciennette! — válaszolt Róbert — gyorsan elfutok, hogy ne legyen kivéve annak a kísértetnek, hogy megöleljem.

Erre a fiatal tiszt sietve elhagyta a malmot és abban az irányban távozott el, a melyet Luciennette megjelölt neki. Szive oly erővel dobogott, hogy többször kénytelen volt megállani és lélegzetet venni. Egyszerre tisztán meglátta Chalandry kisasszonyt, ugyszintén a hercegnét a fák tisztán keresztül, amelyek a folyó partján állottak.

(Folytatása következik.)

